

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)
11. juni 1996

Sag T-118/95

Miguel Anacoreta Correia
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – ansættelsesprocedure – stilling i lønklasse A1«

Fuldstændig gengivelse på fransk . . . . . II - 835

Angående: Påstand om annullation af afslaget på sagsøgerens ansøgning om stillingen som vicegeneraldirektør i Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser og om annullation af udnævnelsen af B. i denne stilling.

Udfald: Frifindelse.

Resumé af dom

Sagsøgeren, som er tjenestemand i lønklasse A2 ved Kommissionen, er ansat ved GD I (Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser), hvor han er direktør for området Latinamerika.

Ved en meddelelse om ledig stilling KOM/1/94 af 6. januar 1994 iværksatte ansættelsesmyndigheden en procedure i henhold til artikel 29, stk. 1, litra a), i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) med henblik på besættelse af stillingen i lønklasse A1 som vicegeneraldirektør i Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser (GD IA).

Sagsøgeren var den eneste tjenestemand, som ansøgte om stillingen inden for den i stillingsopslaget fastsatte frist.

Den 27. april 1994 besluttede ansættelsesmyndigheden at anvende proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2. Der blev ikke offentliggjort nogen meddelelse om anvendelsen af denne procedure.

Samme dag indgav B., som er portugisisk diplomat, ansøgning om stillingen.

Den 15. juni 1994 besluttede ansættelsesmyndigheden at ansætte B. Den 20. juli 1994 blev han udnævnt som tjenestemand i lønklasse A1.

Ved skrivelse af 24. juni 1994 underrettede ansættelsesmyndigheden sagsøgeren om, at hans ansøgning var blevet afslået.

Den 14. september 1994 indgav sagsøgeren klage dels over denne afgørelse, dels over ansættelsesmyndighedens afgørelse om at udnævne B. i stillingen. Ansættelsesmyndigheden afviste klagen ved afgørelse af 30. januar 1995.

Før stillingsopslaget blev offentliggjort, kunne man i en portugisisk avis fra den 10. december 1993 læse, at den omtvistede stilling var forbeholdt en portugiser, at den kompetente portugisiske minister havde udvalgt B. som den bedst kvalificerede ansøger, og at det kompetente kommissionsmedlem havde godkendt dette valg efter en lang samtale med B.

I en anden portugisisk avis, som udkom den 15. januar 1994, stod, at B. ville blive udnævnt i den omtvistede stilling.

Det første anbringende om, at der er begået magtfordrejning

Retten bemærkede, at begrebet magtfordrejning har et helt præcist indhold og sigter til det tilfælde, hvor en administrativ myndighed har anvendt sine beføjelser til et andet formål end det, hvortil den har fået dem tillagt. En afgørelse er kun behæftet med magtfordrejning, såfremt det på grundlag af objektive, relevante og samstemmende indicier må antages, at afgørelsen er truffet for at forfølge andre formål end de angivne (præmis 25).

Henvisning til: Retten, 2. februar 1995, sag T-106/92, Frederiksen mod Parlamentet, Sml. Pers. II, s. 99, præmis 47; Retten, 19. oktober 1995, sag T-562/93, Obst mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 737, præmis 62.

Retten fandt ikke, at de oplysninger som var indeholdt i de pågældende avisartikler, kunne betegnes som objektive, relevante og samstemmende indicier for, at ansættelsesmyndigheden allerede inden den iværksatte ansættelsesprocedure havde foretaget en udvælgelse blandt ansøgerne eller truffet beslutning om at udnævne B. i den omtvistede stilling (præmis 30).

Navnlig fandt Retten det plausibelt, at samtalerne mellem det kompetente kommissionsmedlem og eventuelle ansøgere til stillingen havde haft en »sonderende« karakter. I øvrigt bemærkede Retten, at der ikke er noget til hinder for, at en overordnet, som er umiddelbart berørt af den påtænkte ansættelse, fører en samtale med en person, der i påkommende tilfælde kan tænkes at være interesseret i en stilling, der opslås ledig, forudsat der ikke ved afslutningen af denne samtale gives den pågældende nogen løfter; dette gælder navnlig ved besættelse af stillinger i lønklasse A1 og A2 (præmis 31).

Det var derfor en forhastet konklusion, som ophavsmændene til de pågældende avisartikler havde draget af de samtaler, som det kompetente kommissionsmedlem havde ført forud for stillingsopslagets offentliggørelse med de forskellige personer, som kunne tænkes at være ansøgere til den omtvistede stilling, og hvorefter B. skulle være »blevet udnævnt« i den omtvistede stilling og skulle »varetage« de hermed forbundne opgaver (præmis 32).

I øvrigt kan ansættelsesmyndigheden skride til en direkte anvendelse af proceduren i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2, med henblik på besættelse af den ledige stilling, når den har vurderet mulighederne for at besætte stillingen under anvendelse af en af de procedurer, som er nævnt i artikel 29, stk. 1, hvis den skønner, at ingen af disse procedurer må antages at føre frem til udnævnelse af den person, som opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet. I den foreliggende sag udgjorde selve det forhold, at ansættelsesmyndigheden først havde iværksat proceduren i henhold til den sidstnævnte bestemmelse, en indikation for, at afgørelsen om at udnævne B. i den omtvistede stilling endnu ikke var truffet på det tidspunkt, da de pågældende avisartikler blev offentliggjort (præmis 34).

Henvisning til: Retten, 23. februar 1994, forenede sager T-18/92 og T-68/92, Coussios mod Kommissionen, Sml. Pers. II, s. 171, præmis 98; Retten, 22. marts 1995, sag T-586/93, Kotzonis mod ØSU, Sml. Pers. II, s. 203, præmis 94.

Desuden har ingen ansøger under en ansættelsesprocedure efter vedtægten krav på en samtale med sin mulige overordnede, ligesom vedtægten ikke foreskriver nogen pligt for institutionen til på embeds vegne at indkalde en ansøger til en sådan samtale (præmis 36).

Den omstændighed, at B. havde indgivet sin ansøgning samme dag, som proceduren i henhold til artikel 29, stk. 2, var blevet iværksat, var heller ikke noget bevis eller noget objektivt og afgørende indicium for, at B. allerede var blevet udvalgt, eller at der var blevet truffet afgørelse om hans udnævnelse i den omtvistede stilling, før ansættelsesproceduren blev iværksat. Det kunne således ikke udelukkes, at B. efter sin samtale med det kompetente kommissionsmedlem havde fulgt ansættelsesproceduren på tæt hold, og at han var blevet underrettet om iværksættelsen af proceduren i henhold til artikel 29, stk. 2, tilstrækkelig lang tid forinden til, at han kunne indgive ansøgning på selve datoen for procedurens iværksættelse (præmis 37).

Det andet anbringende om, at vedtægtens artikel 7 og 27 er tilsidesat

Sagsøgeren havde i sin klage hverken gjort gældende, at der var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7 og 27 eller af forbuddet mod forskelsbehandling. Klagen indeholdt heller ikke i øvrigt nogen angivelser, hvoraf Kommissionen, selv om den havde bestræbt sig for at anlægge en så liberal vurdering af klagen som muligt, havde kunnet slutte, at sagsøgeren agtede at påberåbe sig, at vedtægtens artikel 7 og 27 eller forbuddet mod forskelsbehandling var tilsidesat (præmis 44).

Henvisning til: Retten, 29. marts 1990, sag T-57/89, Alexandrakis mod Kommissionen, Sml. II, s. 143, præmis 9.

Som følge heraf måtte anbringendet afvises fra realitetsbehandling (præmis 45).

Det tredje anbringende om, at vedtægtens artikel 29 er tilsidesat

Herom bemærkede Retten, at når der, som i den foreliggende sag, kun har meldt sig én ansøger, efter at der er iværksat en procedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), er ansættelsesmyndigheden ikke forpligtet til først at foretage en vurdering af den pågældendes fortjenester. Denne vedtægtsbestemmelse giver nemlig ikke de tjenestemænd, som opfylder betingelserne for at blive forfremmet, en subjektiv ret til en forfremmelse. Ansættelsesmyndigheden er derimod berettiget til direkte at iværksætte proceduren i henhold til artikel 29, stk. 2, med henblik på, at en eller flere andre indgiver ansøgning, så den har mulighed for at vælge den person, som er bedst kvalificeret til den stilling, der skal besættes, og sammenligne ansøgernes fortjenester (præmis 54 og 55).

Henvisning til: Domstolen, 25. november 1976, sag 123/75, Küster mod Parlamentet, Sml. s. 1701, præmis 10 og 17.

I øvrigt tilføjede Retten, at selv om stillingsopslaget ubestrideligt var kortfattet, forhindrede det ikke sagsøgeren i at indgive behørig ansøgning, så meget mindre som sagsøgeren, der havde været ansat som tjenestemand ved Kommissionen siden juli 1987, og som siden januar 1992 havde indtaget en høj stilling ved det samme direktorat, som den omtvistede stilling var opslået ledig ved, nemlig GD I, ikke kan have været uvidende om karakteren af den omtvistede stilling og de generelle betingelser, som kræves for at kunne bestride stillingen (præmis 58).

Det fjerde anbringende om, at forpligtelsen til at foretage en sammenligning af ansøgningerne er tilsidesat

Retten bemærkede, at såvel afgørelsen om afvisning af sagsøgerens klage som svarskriftet og duplikken indeholdt en klar angivelse af grundene til

ansættelsesmyndighedens beslutning om at vælge B. til den omtvistede stilling. Under disse forhold var der ikke grund til at betvivle, at ansættelsesmyndigheden havde foretaget en sammenligning af ansøgningerne (præmis 65).

Desuden gav stillingsopslaget, selv om det var kortfattet, alle interesserede mulighed for at indgive ansøgning med fuldt kendskab til de relevante omstændigheder, og ansættelsesmyndigheden var ikke forpligtet til at indkalde sagsøgeren til en samtale, for at han kunne få lejlighed til at forsvare sin ansøgning (præmis 66).

Det femte anbringende om, at der er begået et åbenbart fejlskøn

Retten bemærkede, at ansættelsesmyndigheden råder over et vidt skøn ved sammenligningen af ansøgernes fortjenester, navnlig ved besættelsen af stillinger i lønklasse A1 eller A2, og at dette skøn kun kan underkendes, såfremt der er begået en åbenbar fejl. Desuden kan ansættelsesmyndigheden lovligt foretrække en kvalificeret ansøger frem for en anden kvalificeret ansøger af grunde, som vedrører tjenestens interesse. I den foreliggende sag fremgik det klart såvel af afgørelsen om afvisning af sagsøgerens klage som af svarskriftet, duplikken og indlæggene under den mundtlige forhandling, hvilke af B.'s kundskaber og erfaringer, der havde foranlediget ansættelsesmyndigheden til at foretrække ham frem for sagsøgeren. Sagsøgeren havde ikke fremført noget til godtgørelse af, at ansættelsesmyndigheden havde foretaget et åbenbart fejlskøn ved sammenligningen af ansøgningerne (præmis 75 og 76).

Henvisning til: Domstolen, 17. december 1981, sag 151/80, De Hoe mod Kommissionen, Sml. s. 3161, præmis 16; Retten, 13. december 1990, sag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 769, præmis 29; Kotzonis mod ØSU, a.st., præmis 81.

Sjette anbringende om manglende begrundelse

Retten bemærkede herom, at ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at begrunde afgørelser om forfremmelser over for de ansøgere, som ikke er blevet forfremmet, men derimod til at begrunde sin afgørelse om afvisningen af en klage fra en ansøger, der ikke er blevet forfremmet. Denne begrundelse må antages at falde sammen med begrundelsen for den afgørelse, som klagen var rettet imod. Det samme gælder for en udnævnelse, som er foretaget efter iværksættelsen af en procedure i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 2 (præmis 82).

Henvisning til: Domstolen, 7. februar 1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225, præmis 13; Kotzonis mod ØSU, a.st., præmis 105.

Konklusion:

Kommissionen frifindes.